

Üzenet Orosz Istvánnak

Hende Csaba, az Igazságügyi Minisztérium politikai államtitkára a szabaddemokratákat a szélsőséges politikai áramlatok közé sorolta be.

Csurka István, a magyar újnacionalisták vezére Aczél Györgyöt sorolta be a liberálisok közé, pontosabban azt állította, hogy Aczél „liberalizmussal gyilkolta a magyart”, vagyis szerinte a liberalizmus nemcsak szélsőséges, hanem gyilkos is.

Egy modern dikciójú katolikus pap hétvégi, közszolgálati műsorban azt állította, hogy aki halála előtt nem tér meg istenhez, az úgy hal meg, mint egy rossz állat. Nem egyszerűen, mint egy állat, hanem mint egy rossz állat. Ő tehát a rossz állatok közé sorolta be mindazokat, akik nem hisznek a személyes istenben. Eltűnődöm: mekkora volna a felzúdulás, ha egy ateista azt mondaná a hívőknek, hogy úgy halnak meg, mint a birkák. A félreértések elkerülése végett: egyetlen ateista sem beszél így. Pedig ez sem volna otrombább sértés, mint amit a szabadgondolkodóknak kell naponta elviselniük.

A magyar jobboldalt egységesen az jellemzi, hogy az ő szemében a politikai liberalizmus szélsőséges világfelfogás. A szélsőjobboldalt az jellemzi, hogy közös nevezőt talál az állampárti diktatúrát működtető kommunizmus és a plurális demokráciának elkötelezett liberálisok között: felfogása szerint születésüket és/vagy szellemiségüket tekintve ezek is, azok is magyar-nyilaskodók. A magyar klérus hangadóit az jellemzi, hogy tudományos korunkban, technikai civilizációnk vívmányait felhasználva, kizárják az emberiség köréből mindazokat, akiknek drága a felvilágosodás hagyománya.

Magyarországon a jobboldal nem is tudna együttműködni a szélsőjobboldallal, ha nem tekintené őt szélsőségnek a politikai liberalizmust. Minthogy a szocialistákkal nem működhet együtt, úgy tesz, mintha csak szélsőségek között választhatna. Ezt a jobboldalt politikai hagyománya arra ösztönzi, hogy inkább az újnácik harcos rasszizmusát fogadja vagy tűrje el, mint a vallási és nemzeti bálványimádást elutasító citoyen gondolkodást. A klérus pedig, mely jobbról vár nemcsak anyagi és szellemi jóvátételt, hanem közéleti befolyást is, leplezetlenül, olykor uszító hangnemben csatlakozik ehhez a szövetséghez. Ebben a szövetségben mutatható ki legmeggyőzőbben a folyamatosság a háború előtti Magyaror-

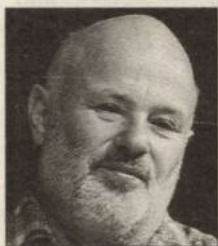
szág politikai krédójával. Nyugat-Európában a kereszténység égisze alatt szerveződő jobboldali politika a hagyományos értékek védelmét tekinti feladatának, és többnyire mentes a rasszizmus és az agresszív nacionalizmus bacilusaitól. Nálunk viszont éppen ezek a kórokozók a jobboldaliság legszembeötlőbb ismérvei. Ennek köszönhető, hogy az Orbán-

hozza, hogy meghosszabbítsák egy szabad rablásra berendezkedett, mohó, új elit politikai hatalmát.

A fasisztoid dikció olyan erővel árad, hogy megzavarja a jobboldalnak még azokat a szószólóit is, akik fellépnek a szélsőséges csöcselékmentalitás ellen. A Magyar Hírlap október 13-ai számában Orosz István joggal követeli,

mint Lovas, Csurka és Hegedűs Lóránt. Tehát a baloldali publicisták szintén fittyet hánynak az alkotmánynak, ők is uszítanak faj-, nemzeti és vallási csoportok ellen. De hiszen az újnacionalisták sem mondanak mást, amikor a magyarság kirekesztésére törő zsidó összeesküvésről hablatyolnak! Orosz szerint a baloldali újságírás provokálja ki a csurkizmust. Így hát akarata ellenére relativizálja azt a jobboldali szennyáradatot, amely ellen ír. Ezt az árat fizeti azért, hogy „minden önmagát jobboldalinak minősítő olvasó lelkiismeretéhez” fordulhasson.

Az „aljas, nyomorító hatalmak” könyörtelen szarkasztikus megbélyegzése mindig is a nagy publicisztika önként vállalt kötelessége volt. Heine gyűlölte a német klerikalizmust és nacionalizmust. Ady a „magyar kétféjű sas”-t gyűlölte: a nagyváradi kanonoksort és a „csaholó hazafiság”-ot. Gyűlöletük azonban nem embercsoportok megbélyegzését vagy megsemmisítését, hanem a demokrácia létérdekeit szolgálta. Hogyan írta egyik kritikusanak Shelley? „...Benned a szeretet / s igazság híját gyűlölöm”. Ilyen a jogos gyűlölet. A mai baloldali radikális újságírás trágyagombócokkal szakadatlanul meghajigált képviselői ennek az erkölcsi-politikai tradíciónak valamelyik változatát folytatják, persze mindegyikük a maga módján és színvonalán. Orosz István üzenem: a bűdösségszakértők és féregirtók nem az ő működésük folyamán nyaképpen, hanem szívük sugallatát követve gyakorolják naponta és nyilvánosan az „alpári aljaság” szertartásait.

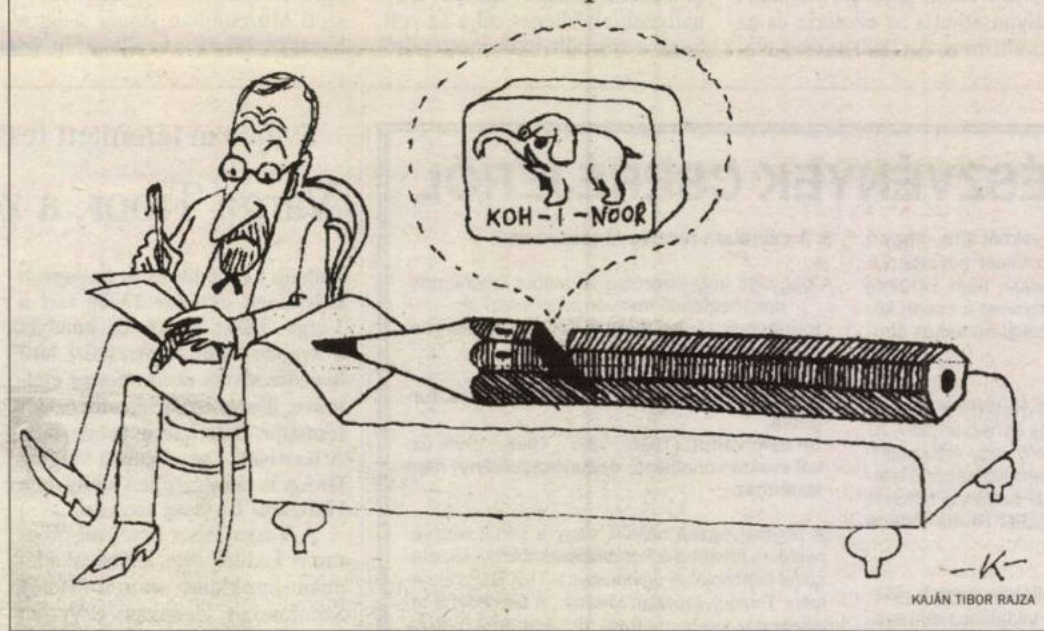
EÖRSI ISTVÁN

„Orosz szerint a baloldali újságírás provokálja ki a csurkizmust. Így hát akarata ellenére relativizálja azt a jobboldali szennyáradatot, amely ellen ír. Ezt az árat fizeti azért, hogy »minden önmagát jobboldalinak minősítő olvasó lelkiismeretéhez« fordulhasson.”

kormányának három és fél év alatt sikerült életre keltenie a kisanant mai változatát. Ma is, akárcsak Horthy korában, szövetség szövődik a magyar revansizmus visszaszorítására szomszédaink között. A számlát ma is, akárcsak Horthy korában, elsősorban a magyar kisebbségeknek kell majd állniuk. De a korlátolt nacionalizmusnak ma szerencsére nincs pártfogó Hitlerje. Ezért irreálisabb, tehát cinikusabb is, mint elődje volt. Ezzel a speciális, agresszív jobboldalisággal a végzetes kimenetelű országgyarapítás és a zsidótörvények korában a szabad rablás vágyát élesztgették, és a félfeudális társadalmi szerkezetet betonozták be. Ma pedig azért folyamodnak

Tamás Gáspár Miklóssal és Kis Jánossal vitázva, hogy szabjanak végre törvényes határt a gyalázkodásnak. De az ő zsigeri náciellenessége is a két egyformán embertelen szélsőség fikciójára épül. A „hegedűslórántok” és egyéb „eszeveszett acsargók” ellen az angolszász hagyományt vonultatja fel, „amely nem tűri sem a bal-, sem a jobboldali radikalizmust. Amelynek eszébe nem jut baloldali radikálisok szerencsétlenül túlzó, sértő, megengedhetetlen szövegeit ürügynek tekinteni arra, hogy maga is hasonlóan túrhetetlen szövegeket állítson elő, csak ellenkező előjellel.” Vagyis Magyarországon a baloldali radikális újságírás is túrhetetlen szövegeket produkál, éppúgy,

Félelmi komplexus

-K- KAJÁN TIBOR RAJZA